

Ve Velké Bystřici je odjakživa spojeno jméno paní Bronislavy Millé s pojmy jako – LIDOVÝ ROK, HANÁCKÝ SVATEBNÍ KOLÁČ, FOLKLÓRNÍ SOUBOR SLAMĚNKY, HANÁCKÝ KROJ, LUCKY A vlastně všechny možné lidové zvyky.

Paní Broňa vyrůstala do šesti let u své babičky a tam se poprvé setkala s kouzlem historie a folklóru.

„...víte, babička měla takovou svoji, jak bych řekla, tajnou komoru, ve čtyřech letech jí zemřela její první dcera a ona měla ve skříni takový šuplík. Měla tam vlásky po té tetě Lidušce, měla tam různé vzpomínky na své dětství a když jí bylo úzko, tak vždycky ten šuplík otevřela a mimo jiné tam měla i pozůstatky z kroje...”

Kroj malou Broňu okouznil stejně tak, jako všechno, co zavánělo vzpomínkami. Milovala, když lidé kolem ní vyprávěli o dobách minulých, zpívali lidové písně a moc ráda do tohoto světa dospělých nahlížela.

„...v dětských letech, do těch šesti let jsem prostě všude chodila s babičkou, protože ona mě neměla kam dát, ale asi jsem byla taková nejaká klidnější, protože jsem s ní mohla třeba na drhání peří, nebo při nějakých těch příležitostech, kdy ty starý žensky se shromažďovaly, že jsem mohla sedět a tomu strašně děkuju, protože já si přesně pamatuju, co si oni vykládaly a já jsem se s něma vlastně dostávala do konce 19. století...”

Draní peří se žádné dítě obvykle nesmělo účastnit. Děti neposedí, běhají, pokřikují, zlobí a peří lítá. Bronička byla velmi klidná výjimka. Dokonce to bylo paní učitelce ve škole až divné.

„...není Broňka nejaká nemocná?” A mama: „A proč?” „No, ona sedí aji v přestávku! Ona nende litat s děckama, ona sedí aji v přestávku.”

Ale paní Broňa měla zvláštní dar – naslouchat a poznávat minulost. Povaha klidného dítěte jí otevřela cestu k vyprávění dospělých.

V dobách komunismu se jí podařilo založit velmi úspěšný hanácký lidový soubor, ALE POD TVRDOU PODMÍNKOU tehdejšího předsedy družstva.

„... Ano, já Vás vezmu, já Vás dokonce finančně podpořím, ale Vy budete nejlepší...”

„... ale museli jsme makat a nebylo to - JÁ DNESKA NA ZKOUŠKU NEPUDU, MNĚ SE NECHCE...”

Paní Broňa se chtěla v oblasti folklóru přiučit co nejvíc. Úplnou náhodou jí k tomu pomohlo dívčí příjmení – BEČÁKOVÁ.

„...já su rozená Bečáková a největší znalec lidového umění na Hané byl Jan Rudolf Bečák z Velkého Týnce.”

Pan Bečák byl ovšem nedůvěřivý a uzavřený muž. Neměl zájem s kýmkoliv komunikovat. Napsal však velmi odbornou knihu o hanáckém folklóru. Mladá dívka Broňa si ji chtěla prostudovat.

„ a já jsem ju furt četla a četla, jenomže ona je strašně složitá a já jsem furt nevěděla a nevěděla...”

„ ...tak jsem sedla na kolo a jela jsem do Týnce...”

„...otevřel dveře, jenom tak, jak se říká – na řetízek, a říká, já jsem říkala – Dobrý den, já su Bečáková z Velké Bystřice. A on ty dveře tak otevřel a říká – Jak Bečáková? Vzal mě dovnitř, strašně dlouho mě vyslychal, že jsem mu musela říct, odkud je tata, jaky příbuzny znám a celý svůj rod Bečáků a vlastně to jméno mně otevřelo k němu cestu a potom jsem až do jeho smrti v 87 s ním spolupracovala...”